

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 66.096 van 29 april 1997
in de zaak A. 73.991/VII-15.377.**

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
Advocaat M. DECLERCQ,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Alsebergsesteenweg 1150

tegen :

1. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door
de Minister van Binnenlandse Zaken,
2. de Commissaris-generaal voor de vluchte-
lingen en de staatlozen.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat namens XXX op
14 april 1997 door haar raadsman M. DECLERCQ is inge-
diend om de schorsing te vorderen wegens uiterst drin-
gende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de
beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchte-
lingen en de staatlozen van 7 april 1997 tot bevestiging
van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken
van 25 maart 1996 tot weigering van verblijf met bevel
om het grondgebied te verlaten;

Gelet op de wetten op de Raad van State,
gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de ar-
tikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de eerste verwerende
partij;

Gelet op de beschikking van 16 april 1997
waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 24 april 1997
om 11.00 uur;

Gehoord het verslag van Staatsraad
D. VERBIEST;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat
M. DECLERCQ, die verschijnt voor verzoekster, van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de eerste verwerende partij en van adjunct-adviseur H. EECKMAN die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste
Auditeur J. DE COENE;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de
wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari
1973;

Gelet op het bij artikel 91 van het
procedurereglement vereiste advies van de Auditeur-
generaal;

Overwegende dat verzoekster het Rijk is
binnengekomen op 18 maart 1996 en zich op 25 maart 1996
vluchteling verklaarde; dat bij beslissing van 25 maart
1996 de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse
Zaken verzoekster het verblijf in het Rijk weigerde en
haar bevel gaf om binnen de vijf dagen het grondgebied
te verlaten; dat op dringend beroep van verzoekster de
Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staat-
lozen op 12 juni 1996 de voornoemde verblijfsweigering
bevestigde; dat op 7 november 1996 de Commissaris-
generaal deze beslissing introk en op 7 april 1997 de
bestreden beslissing nam; dat die nieuwe beslissing
opnieuw een bevestiging inhoudt van de voormelde ver-
blijfsweigering; dat zij in de volgende bewoordingen is
gesteld :

"Betrokkene werd verhoord op 11 december 1996 op de zetel van het Commissariaat-generaal in aanwezigheid van haar advocaat, Mr. DECLERCQ loco Mr. VAN LIEDEKERKE.

Betrokkene, die beweerde de XXX nationaliteit te bezitten verklaarde dat zij lid was van een christelijke kerkgemeenschap genaamd 'Deeper Life'. In november 1995 werden zij en haar vriendin bewusteloos geslagen door een groep moslims die hen aanvielen terwijl zij aan het preken waren op de markt in J. Eén week voor Kerstmis 1995 organiseerde 'Deeper Life' een week waarin zij in scholen zouden gaan preken. De eerste dag van deze week werden zij echter in de secundaire school van J. aangevallen door gewapende moslims. Betrokkene slaagde erin via de achterdeur te ontsnappen. Ze dook gedurende een nacht onder bij een animistische vrouw, 'Mammie' genaamd. Deze laatste ging de volgende ochtend inlichtingen nemen over betrokkenes familie (haar echtgenoot en kinderen waren namelijk ook aanwezig op het ogenblik van de aanval) doch vond ze niet. Ze vernam wel dat de moslims in alle huizen op zoek waren naar degenen die tijdens de aanval waren ontsnapt. Betrokkene besloot daarom te vluchten. Zij kwam onderweg een wagen tegen van het Rode Kruis en ze werd door de inzittende Rode Kruis-medewerkers meegenomen naar hun woonplaats in J. Ze verbleef er gedurende anderhalve maand en werd vervolgens door hen overgebracht naar een huis van het Rode Kruis in een haar onbekende plaats in K. Na twee weken werd ze door de Rode Kruis-medewerkers aan boord gezet van een schip dat op een niet nader bepaalde dag richting België vertrok. Op 25 maart 1996 vroeg betrokkene te België asiel aan.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat betrokkene bedrieglijke verklaringen aflegt met betrekking tot haar nationaliteit. Zij verklaart immers te behoren tot de XXX stam 'D.' en tevens 'D.' te spreken. Wanneer haar echter gevraagd wordt enkele woorden 'D.' te vertalen, spreekt zij woorden uit die - volgens onderzoek van het Commissariaat-generaal - geenszins overeenstemmen met 'D.', doch wel met 'E.'. Dit laatste gecombineerd met het feit dat zij engelstalig is wijst er - volgens voornoemd onderzoek - op dat betrokkene afkomstig is uit G.

Met de door betrokkene voorgelegde documenten met name uittreksel uit A.I.-rapporten en informatie over J. en T., kan - in het licht van de voorafgaande vaststelling - totaal geen rekening worden gehouden. Ze zijn bovendien van algemene aard en hebben geen betrekking op betrokkene zelf.

Daarenboven is betrokkenes reisweg bijzonder vaag. Ze weet niet welke steden (grensstad) zij tussen J., en de stad in K. waar ze verbleef tegenkwam. Ook de naam van de plaats in K. waar zij - aldus haar verklaringen - gedurende twee weken verbleef, is haar

volstrekt onbekend. De naam en de nationaliteit van het schip waarmee zij naar België reisde kent zij niet en ze weet niet op welke datum zij uit K. vertrok of wanneer zij in België aankwam.

Het medische getuigschrift dd. 25 februari 1997, doet geen zins afbreuk aan de voorafgaande overweging.

Verder is betrokkene niet in het bezit van enig document dat een controle van haar identiteit of reisweg mogelijk maakt.

Tenslotte brengt het verzoekschrift van Meester VAN LIEDEKERKE geen enkel ander element naar voor dat vermag de weigeringsbeslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken te wijzigen.

Uit wat vooraf gaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedriegelijk is. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door haar het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigeren besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 25 maart 1996.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren";

Overwegende dat krachtens artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is, dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

Overwegende, wat de eerste voorwaarde betreft, dat verzoekster onder meer inroept dat de

bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd; dat zij daarbij nader betoogt onder meer wat volgt :

"(...) Dat duidelijk blijkt uit de bestreden beslissing dat zij in essentie, en in feite uitsluitend, gebaseerd is op een onderzoek naar de talenkennis van verzoekster; dat de beslissing zelve enkel verwijst naar een 'onderzoek van het Commissariaat-Generaal' waaruit zou blijken dat verzoekster niet uit XXX afkomstig zou zijn doch wel uit G.; dat hieruit dan verder wordt afgeleid dat de aanvraag van verzoekster bedrieglijk is;

Dat, zoals vermeld werd door de Diensten van het Commissariaat-Generaal, dit onderzoek zou verlopen zijn via het opnemen op band van de vertaling van een aantal woorden die daarna, zoals blijkt uit de mondeling verschafte toelichtingen, werden geanalyseerd door een derde persoon werkend, zoals opnieuw blijkt uit de mondeling verschafte toelichtingen, voor de Dienst Vergelijkende Linguïstiek voor Afrikaanse Talen dat deel uitmaakt van het Departement Culturele Antropologie van het Koninklijk Museum voor Midden-Afrika (Tervuren); dat voor het overige geen enkele verdere informatie en motivatie verstrekt wordt, noch in de beslissing, noch in het dossier, over de wijze waarop dit onderzoek werd gevoerd, door wie het onderzoek precies werd gevoerd, welke de kwalificaties zijn van de persoon die het onderzoek voerde en in welke hoedanigheid deze het onderzoek in kwestie uitvoerde, op basis van welke methodologie dit onderzoek werd gevoerd, wat de precieze conclusies en de bewoordingen van die conclusies waren van dit onderzoek, etc.; dat de cassette met de opname van het betrokken gedeelte van het interview zich op het ogenblik van het raadplegen van het dossier ook niet in het dossier bevond en dat er zich ook geen transcriptie van dit gedeelte van het interview in het dossier bevindt; dat geen enkele informatie voorradig is betreffende de wijze waarop de geluidsopname of een eventuele transcriptie daarvan is overgemaakt aan de derde persoon die het onderzoek voerde; dat er geen enkel rechtstreeks contact is geweest tussen deze derde persoon en verzoekster;

(...) Dat (...) de beslissing geen afdoende motivering bevat aangezien zij niet toelaat na te gaan of en niet aantoonbaar is dat de auteur van de administratieve akte is overgegaan tot een individuele, volledige en onafhankelijke analyse van de feiten aan de grondslag van de beslissing;

(...) Dat op basis van de conclusie dat verzoekster niet uit XXX zou komen, die niet op afdoende wijze kan geverifieerd worden op basis van de beslissing en het dossier, de beslissing dan verder een aantal elementen tracht op te sommen om te laten geloven dat de aanvraag bedrieglijk en ongegrond zou

zijn; dat geen van deze elementen echter op zichzelf een dergelijke conclusie kunnen verrechtvaardigen en dat deze elementen verklaard kunnen worden door het feit dat verzoekster in een traumatische toestand op de vlucht is moeten slaan, ondergedoken en geholpen door een aantal hulppersonen";

Overwegende dat het eerste in de bestreden beslissing vermelde motief ook het doorslaggevend motief lijkt; dat in dat motief ervan wordt uitgegaan dat verzoekster bedrieglijke verklaringen aflegde met betrekking tot haar nationaliteit; dat de onwaarschijnlijkheid dat zij de XXX nationaliteit zou hebben volgens dat motief zou blijken uit het feit dat wanneer zij woorden uitspreekt in 'D.' -de taal die zij beweert te spreken- zij geen 'D.' maar 'E.' spreekt "volgens onderzoek van het Commissariaat-generaal"; dat echter de administratieve dossiers door de verwerende partijen voorgelegd geen stukken bevatten die van dat onderzoek blijk geven; dat evenmin in het verhoorblad van 11 december 1996 op het Commissariaat-generaal waarnaar de bestreden beslissing verwijst, vermeldingen gewag maken van zulke uitspraakproef noch van de toetsing van verzoeksters uitspraak; dat het hier besproken motief dus geen steun vindt in de stukken zodat de Raad van State niet bij machte is na te gaan of daarop de gevolgtrekking kan worden gesteund dat de aanvraag tot het verkrijgen van de status van vluchteling in hoofde van verzoekster bedrieglijk was en dat geen ernstige en aantoonbare gronden ontwaard kunnen worden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève; dat het middel in zoverre ernstig is;

Overwegende, wat de tweede voorwaarde betreft, dat verzoekster omtrent het moeilijk te herstellen ernstig nadeel in haar verzoekschrift betoogt dat iedere verplichte deportatie ernstige schade kan toebrengen aan haar gezondheidstoestand; dat verzoekster aantoont met stukken dat zij zwanger is en in juli 1997

zal bevallen; dat uit een verklaring van de Dienst Vreemdelingenzaken weliswaar blijkt dat verzoekster gemachtigd wordt om tot twee maanden na haar bevalling nog op het grondgebied van het Rijk te verblijven; dat echter het vooruitzicht, in hoofde van een alleenstaande vrouw, van een gedwongen vertrek van het grondgebied met een pasgeborene naar welk derde land ook, in principe als een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan worden beschouwd, dat kan worden geweerd door de gevraagde schorsing toe te kennen; dat immers zonder zulke schorsing de bestreden beslissing een einde zou stellen aan de opschorting van de uitvoerbaarheid van het voornoemde bevel om het grondgebied te verlaten; dat daarentegen door de gevraagde schorsing de voornoemde weigering van verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten met toepassing van artikel 63/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen opgeschort blijven; dat het rechtens vereiste nadeel kan worden aanvaard;

Overwegende dat ook aan de derde voorwaarde is voldaan; dat immers kan worden aangenomen dat het aangevoerde nadeel door een schorsing overeenkomstig de normale procedure niet kan worden geweerd; dat verzoekster reeds op maandag 14 april 1997 haar verzoekschrift indiende tegen de bestreden beslissing die haar op woensdag 9 april 1997 betekend was zodat haar geen gebrek aan diligent optreden kan worden verweten;

Overwegende derhalve dat aan de voorwaarden voor schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan;

Overwegende dat artikel 17, § 4, van de voormelde gecoördineerde wetten het volgende bepaalt :

"(...) Indien de schorsing is bevolen, wordt binnen zes maanden na de uitspraak van het arrest uitspraak gedaan over het verzoekschrift tot nietigverklaring";

dat een zo korte termijn zich niet verdraagt met de gewone termijnen van de rechtspleging; dat deze laatste derhalve dienen te worden ingekort zoals wordt aangegeven in het onderstaande dictum,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Bevolen wordt de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 april 1997 tot bevestiging van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 25 maart 1996 waarbij aan XXX verblijf wordt geweigerd en bevel wordt gegeven om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

Artikel 2.

De termijn voor het indienen van de memories van antwoord en wederantwoord wordt beperkt tot dertig dagen.

De termijn voor het indienen van de laatste memories wordt beperkt tot vijftien dagen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare
terechtzing, op negenentwintig april
1900 zevenennegentig, door de VIIe kamer, die was
samengesteld uit :

de HH. D. VERBIEST, wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
K. VANHOUTTE, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

D. VERBIEST.